

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Priori Et Fratribvs de Grandimonte.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

tia bonæ memoriæ Celestini Papæ prædecessoris nostri, quam in Capitulo præfente Præposito legi fecit, sibi probabat indultum ut vacantem archidiaconatum vel sacristiam, si contra personam ab ipso nominatam aliquid rationabile & canonicum non posset legitime objici & probari, non obstante contradictione vel appellatione conferret, te de præfato archidiaconatu per annulum investivit, in locum ejusdem corporaliter te inducens. Vnde nominatus Præpositus invidiæ stimulis agitarus, alium ad eundem archidiaconatum præsumpsit postmodum nominare. Cujus facti occasione te & dicto Præposito ad sedem apostolicam accedentibus, nos in minori tunc officio constitutos & dilectum filium nostrum B. tituli sancti Petri ad vincula & bonæ memoriæ M. tituli sanctorum Iohannis & Pauli Presbyterum Cardinales habuistis in vestris quæstionibus auditores. Cùmque multa hinc inde allegata fuissent, tandem dictus prædecessor noster quod ab utraque parte factum fuerat, pro sua voluntate cassavit, sententiando pronuntians quòd aliquibus de provincia scriberet ut tam Episcopum quàm personas ad ordinandum concorditer archidiaconatum monerent, & eorum fortè monitis non admittis, hoc ipsi auctoritate apostolica exequi non differrent. Post hæc verò Geraldo Ioannino, qui nondum ad diaconatum erat promotus officium, præter conscientiam tuam, cùm tunc apud sedem apostolicam pro Episcopo morareris, ipsum archidiaconatum contra propriam pronuntiationem (sicut credimus) contulit circumventus. Nos igitur in hærentes vestigiis prædecessorum nostrorum dicentium sententiam Romani Pontificis posse in melius commutari, cùm aliquid fuerit subreptum, quod de prædicto G. factum fuerat, non obstante donatione quam à venerabili fratre nostro Magalonen. Episcopo in illusionem donationis apostolicæ dicitur recepisse, de communi fratrum consilio in irritum revocavimus, & ei, licet absenti, cùm liquidò nobis de subreptione constaret, & in manifestis juxta canonicas sanctiones non sit rigor judiciarius observandus, super dicto archidiaconatu perpetuum silentium imponentes, prædicto Episcopo & dilectis filiis Archidiacono & sacristæ Magalonen. dedimus in mandatis ut

*Vide caput
Cùm olim. De
sent. & re judi-
catis.*

nullius contradictione vel appellatione obstante, infra unius mensis spatium post literarum nostrarum susceptionem prædictum archidiaconatum de persona cui nihil obviaret de canonicis institutis, plena omnium qui præsentibus essent interveniente concordia, ordinarerent, ne, si fortè iterum suboriretur discordia, fierent novissima deteriora prioribus, & error novissimus esset pejor priore. Venerabili etiam fratri nostro Archiepiscopo & dilecto filio Decano Arelaten. dedimus in mandatis ut ipsis in executione mandati nostri cessantibus, iidem nullius contradictione vel appellatione obstante illud exequi non tardarent. Cùmque prædicti Episcopus, Archidiaconus, & Sacrista mandatum nostrum infra dictum terminum differrent & negligenter adimplere, prædictus Arelaten. Archiepiscopus attendens personam tuam ad hoc officium non indignam, tibi (sicut ex literis ejus accepimus) archidiaconatum ipsum auctoritate nostra canonicè contulit, & te de ipso per annulum investivit. Cùm igitur nobis de tuæ constet idoneitate personæ, quod de te per eundem Archiepiscopum auctoritate mandati nostri legitime factum esse dignoscitur, ratum & firmum habentes, archidiaconatum ipsum tibi auctoritate apostolica confirmamus, & præsentis scripti pagina communimus. Decernimus ergo &c. Datum Laterani VI. Kal. Februarij.

*PRIORI ET FRATRIBVS
de Grandimonte.*

CUm dilectus filius noster B. frater vester, ortu olim inter fratres Grandimontis dissensione non modica, cum . . tunc Priore suo & aliis multis fratribus ad sedem apostolicam accessisset, quia tunc controversia ipsa non potuit plenè sopiri, idem B. se transferens ad partes Provinciæ, in Avinionensi diocesi, in terra dilecti filij nobilis viri R. Comitis Tolosani, de concessione bonæ memoriæ R. Avinionen. Episcopi, ordinis vestri domum construxit, & in ea cum . . fratre vestro tunc & suo & aliis, quos de novo recepit, fratribus est moratus. quanquam à morte prædicti Prioris, & post substitutionem alterius, lite quoque per auctoritatem sedis apostolicæ jam sopita, non videatur posse rationaliter excusari, quòd usque nunc ad

*Epist. 144.
Ipsius ad concordiam & misericordiam caritatem hortatur.*

obedientiam vestram accedere non curavit. Volentes autem, sicut tenemur, matri filiam & membra capiti continere, cum & vos circa receptionem fratrum vestrorum vos non debeatis exhibere difficiles, sed benignos, ut eos Christo lucrifacere valeatis, discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus atque precipimus quatenus eundem B. ad vos humiliter redeuntem, & fratres, quos ipse recepit, suscipiatis humiliter, & fraternam caritatem tractetis, & inter Ecclesias vestras suscipiatis Ecclesiam quam construxit. Verum quia de voluntate venerabilis fratris nostri Avinionen. Episcopi & patroni ejusdem Ecclesiae procedit affectu ut eidem Ecclesiae in Priorem Clericus praeferatur, cum & vos quibusdam cellis vestris Clericos duxeritis praefereudos, volumus nihilominus & mandamus ut vel eidem Ecclesiae Clericum praeferatis, per quem secundum regularem observantiam vestri ordinis salubriter gubernetur, vel dictum B. & memoratum fratrem ipsius, qui ex facta vobis professione tenentur, a jugo obedientiae absolvatis, ut ibi de cetero absque inobedientiae culpa valeant Domino famulari. Quod si neutrum facere volueritis, ne ipsis perditionis materiam praebemus, aliter saluti eorum curabimus dante Domino providere. Datum Laterani III. Kal. Februarij.

CONSTANTIEN. EPISCOPO.

O Vid ad consultationem, quam nobis nuper fecisti de duabus partibus decimae frugum feudalium, quas laici tanquam feudum suum religiosi domibus volunt conferre, Presbyteris reclamantibus & invititis & ad suas Ecclesias, unde laici percipiunt sacramenta, decimas ipsas asserentibus pertinere, debeat responderi, per decretalem epistolam ad aliorum postulationem in simili casu dudum a nobis emissam, cujus rescriptum fraternitati tuae de verbo ad verbum duximus transmittendum, perpendere poteris evidenter. Ei autem quod a nobis similiter postulasti, utrum appellationi sit Clerici deferendum, qui purgationem indictam sibi per sententiam, & ad ipsius receptionem terminum competentem, puta viginti dies vel amplius, sine contradictione recipiens, & ad diem veniens, consequenter appellat, causam non exprimens appellandi,

nec sit locus, nisi suscipiendae purgationi, & executioni sententiae, a cujus latione ac purgatione injuncta ultra * decennium dicitur effluxisse, taliter credimus respondendum, quod cum post decem dierum spatium sententia in auctoritatem rei transeat judicatae, qui ad provocationis subsidium infra id temporis non recurrit, appellandi sibi aditum denegavit, cum per hoc videatur per interpretationem juris latae sententiae paruisse; praesertim ubi causa non redditur appellandi. sed nec executionem ipsius sententiae ideo convenit retardari, licet ad hoc agendum quadrimestre tempus regulariter sit statutum, quia id arctari potest nonnunquam a sedente in medio, & etiam prorogari, & qui ab initio sponte recepit terminum breviorum, imputare sibi potest & debet, cum ex hoc videatur amplioris beneficium contempnisset. unde talis non audietur appellans, nisi forte adversus eum modus executionis canonicus excedatur. Datum Laterani III. Idus Ianuarij.

VVACIEN. ET CENADIEN. Episcopis, & Abbati Siricen.

CVM dilecti filij S. Abbas de Felduar & magister Obertus nuntius venerabilis fratris nostri Quinquecelesien. Episcopi pro quaestione quae vertitur inter eundem Episcopum & ipsum Abbatem, ad nostram praesentiam accessissent, nos eis dilectum filium nostrum G. sancti Nicolai in carcere Tulliano Diaconum Card. concessimus auditorem. In cujus audientia Abbas proposuit memoratus, quod cum esset in prociectu itineris ad Romanam Ecclesiam veniendi, & supradictus Quinquecelesien. Episcopus ad monasterium suum hospitandi causa venisset, privilegium quod clarae memoriae B. quondam Rex Vngariae super Ecclesiae suae libertate concesserat, quam a jurisdictione prorsus Episcopi exemptam esse proponit, & pecuniam, quam paraverat ad expensas itineris, illi abstulit violenter, ipsumque in quodam clauastro Cistercien. ordinis carceri mancipavit, ne posset vel ad Regem ire, vel Romanam Ecclesiam visitare. Subsequenter vero cum ad abbatiam suam eum dictus Episcopus remisisset, & coram Rege proposita super hoc querimonia fuisset inficiatus se privilegium ejus & pecuniam accepisse, dictus Abbas, ut suis & Ecclesiae

* f. decem dies

Epif. 544.
Committit cognitionem controversiae inter Episcopum & Abbatem.

Epif. 544.
Nisi appellatio intra decem dies inest, non ponatur, sed in rem judicatum.